

учуди, защо е дошло посрѣдъ нощъ. Стана, започна да опипва съ прѣсти и отключи вратата.

— Бабо Магдо, хайде да те водя у насъ, мама рече.

— Кое си ти, кжде ще ме водишъ по тъмно?

— Не виждашъ ли ме, бабо? Любчо, на Петко Дининъ Любчо.

— А защо си дошло по тъмно?

— Не е тъмно, бабо. Свѣтло е. Слънце грѣе. Хайде — и то задърпа ржката ѝ.

Баба Магда разбра, че е ослѣпѣла. Почувствува очитѣ си превързани съ черна кърпа. Никога вече нѣма да види свѣтътъ и хората. Нѣма да види и своя синъ. Днитѣ ще бждатъ тъмни като гробъ. . .

Дълго време се забави писмо отъ Маринъ. А и баба Магда не даде да му пишатъ за очитѣ ѝ. Мина лѣтото. Снѣгъ започна да вали, затрупа пжтищата. И ето — единъ день дойде писмо, лошо писмо отъ непознати хора — нейниятъ синъ билъ се строполилъ отъ висока кжща и долу си разбилъ главата. Въ писмото имаше портретъ и спестовна книжка. . .

Баба Магда не можа да види портрета на сина си. Не можа да порони и една сълза. Застена като преби́та. Сви се надъ портрета на своя мъртвъ синъ и го оплаква съ гласъ. Искаше и тя да е мъртва. Защо е тя, когато нѣма детето ѝ. . .

Следъ години даде всичкитѣ спестени пари да се намѣри гроба на сина ѝ, да се взематъ коститѣ му и да се върнатъ на село, та гробътъ му да бжде наредъ съ бащиния. . . .

Баба Магда и сега е жива. Много е слаба, едва едва пристѣпя. Едничкото нѣщо, което желае, е да слуша гласовѣтъ на децата, които весело играятъ въ училищния дворъ и се гонятъ като ярета.